Lieta Nr. A42506408
A1246-10/5

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010. gada 15. jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I. Kaļiņina,

atklātā tiesas sēdē 2010. gada 26. maijā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *G.G.* pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta 2008. gada 6. februāra lēmuma Nr. 19/3571 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID) 2008. gada 6. februāra lēmumu Nr. 19/3571 (turpmāk arī – Lēmums) noslēdzies administratīvais process iestādē. Tā rezultātā *G.G.* (turpmāk arī – pieteicējs) papildu nomaksai budžetā noteikts iedzīvotāju ienākuma nodoklis (turpmāk – IIN) Ls 1055,40; soda nauda Ls 1055,40 un nokavējuma nauda Ls 406,29, kā arī samazināti papildu deklarācijā uzrādītie skaidrās naudas uzkrājumi uz 2004. gada 1. janvāri par Ls 667999,40 un uz 2005. gada 1. janvāri par Ls 633066,46. Minētais pienākums pieteicējam noteikts pēc VID no 2007. gada 5. jūlija līdz 2007. gada 25. septembrim veiktā IIN audita par 2004. un 2005. gadu.

[2] 2008. gada 10. martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteicējs norāda, ka Lēmumā nepamatoti nav ņemts vērā papilddeklarācijas pielikumā norādītais, ka laika posmā no 1980. gada līdz 2000. gadam pieteicējs dzīvoja Izraēlā, kur viņam piederēja uzņēmums „*/Nosaukums/*”, kas no 1986. gada strādāja katru gadu ar peļņu, kā rezultātā pēc nodokļu nomaksas tika gūts ienākums, kā arī nav izvērtēti pieteicēja iesniegtie uzņēmuma „*/Nosaukums/*” gada pārskati par laika periodu no 1988. gada līdz 2000. gadam.

Netika ņemts vērā arī papilddeklarācijā norādītais fakts un ienākuma summa par 1991. gadā pirktā un 1993. gadā pieteicējam piederošā dzīvokļa pārdošanu. Tika atstāts bez ievērības fakts, ka pieteicēja vecāki savus pēdējos gadus nodzīvoja Izraēlā, kur pēc viņu nāves tika saņemts mantojums ne tikai Latvijā, bet arī Izraēlā, tostarp skaidrās naudas uzkrājumi Ls 667999,40 apmērā.

1992. gadā pieteicējs ieguva Latvijas pilsonību, patstāvīgi dzīvojot Izraēlā kā Izraēlas pilsonis, kurš aizbrauca no Padomju Savienības, un saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 2. pantu nav uzskatāms par Latvijas rezidentu, sakarā ar to, ka pastāvīgi dzīvoja Izraēlā.

Lēmumā nepamatoti secināts, ka pieteicēja ienākumi nebija tik lieli, lai veidotu skaidrās naudas uzkrājumus.

VID amatpersonas, izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, neievēroja likuma „Par nodokļiem un nodevām” 37. pantā norādītos termiņus.

[3] VID rakstveida paskaidrojumā pieteicēja pieteikumu neatzīst un uzskata, ka VID Lēmums atstājams negrozīts, bet pieteikums noraidāms. VID paskaidro, ka pieteicēja ienākumi nebija tik lieli, lai veidotu skaidrās naudas uzkrājumus papildu deklarācijās norādītajā apmērā. No fakta, ka pieteicējs auditējamā periodā ņēmis aizņēmumus kredītiestādēs, izriet, ka pieteicēja uzrādītie skaidrās naudas uzkrājumi viņa rīcībā faktiski nav bijuši.

[4] 2010. gada 17. marta tiesas sēdē pieteicēja pārstāve pieteikumu uzturēja.

Atbildētāja pārstāvis 2010. gada 17. marta tiesas sēdē pieteicēja prasījumu neatzina.

2010. gada 17. marta tiesas sēdē nopratināta lieciniece *S.M.* apstiprināja, ka pieteicējs 2000. gada rudenī no Izraēlas atgriezās dzīvot Latvijā. Lieciniece to zina, jo abi ir paziņas jau no skolas laikiem, šobrīd periodiski satiekas, kā arī abiem ir kopīgi paziņas. Lieciniece norādīja, ka pieteicējs ir braucis arī pie māsas uz Izraēlu, tas varēja būt 2009. gadā. Lieciniece apgalvoja, ka nezina neko par pieteicēja materiālo stāvokli, kā arī par to, kad pieteicējs pieteicās uz Latvijas pilsonību.

Motīvu daļa

[5] Iepazinusies ar lietas materiāliem un izvērtējusi administratīvā procesa dalībnieku izvirzīto argumentu pamatotību kopsakarā ar lietā iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu nav pamatots un tas ir noraidāms.

[6] Tiesa konstatē šādus lietas faktiskos apstākļus.

[6.1] VID Rīgas reģionālās iestādes (turpmāk arī – RRI) Audita pārvaldes 9. audita daļa no 2007. gada 5. jūlija līdz 2007. gada 25. septembrim veica pieteicēja iedzīvotāju ienākuma nodokļa auditu par 2004. un 2005. gadu [audita pārskats Nr. 312, lietas 66. – 104. lapa].

[6.2] Pārbaudes rezultātā ar VID RRI Audita pārvaldes 9. audita daļas priekšnieces 2007. gada 25. septembra lēmumu Nr. 4.2.9/35 (turpmāk – audita lēmums, lietas 63. – 65. lapa) pieteicējam papildus aprēķināti un nomaksai budžetā noteikti nodokļu maksājumi Ls 2517,09, no tiem: IIN Ls 1055,40 (par 2004. gadu Ls 940,46, par 2005. gadu Ls 114,94); soda nauda Ls 1055,40 un nokavējuma nauda Ls 406,29, kā arī samazināti papildu deklarācijā uzrādītie skaidrās naudas uzkrājumi uz 2004. gada 1. janvāri par Ls 667999,40 un uz 2005. gada 1. janvāri par Ls 633066,46.

[6.3] Nepiekrītot audita lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja VID RRI direktoram un pēc tam VID ģenerāldirektoram. Ar Lēmumu audita lēmumā pieteicējam uzliktais pienākums un secinājumi par skaidrās naudas uzkrājumiem uz 2004. gada 1. janvāri un 2005. gada 1. janvāri atstāti negrozīti.

[7] Ņemot vērā, ka tiesiskās attiecības apspriežamas atbilstoši tām tiesību normām, kas bija spēkā tiesiskās attiecības rašanās, grozīšanas vai izbeigšanās brīdī, turpmāk spriedumā normatīvie akti izteikti redakcijā, kādā tie bija spēkā attiecīgajā brīdī.

[7.1] Tā kā pieteicējs konkrētajā gadījumā norāda, ka viņš nav uzskatāms par Latvijas rezidentu, saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 2. pantu, tiesai sākotnēji ir jāpārbauda, vai pieteicējam bija pienākums maksāt IIN Latvijas Republikā par 2004. un 2005. gadu.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 14. panta otrā daļa paredz, ka nodokļu likumos fiziskā persona tiks uzskatīta par rezidentu, ja: 1) šīs personas pastāvīgā dzīvesvieta ir Latvijas Republikā vai 2) šī persona uzturas Latvijas Republikā 183 dienas vai ilgāk jebkurā 12 mēnešu periodā, kas sākas vai beidzas taksācijas gadā, vai 3) šī persona ir Latvijas pilsonis, ko ārzemēs nodarbina Latvijas Republikas valdība.

Kā izriet no pieteicēja iesniegtajiem dokumentiem, pieteicēja deklarētā dzīvesvieta Latvijas Republikā kopš 1994. gada 5. decembra ir dzīvoklis */adrese/* (lietas 302. lapa).

Atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma (spēkā no 2003. gada 1. jūlija) 3. panta pirmajai daļai dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot

izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

Pieteicējs, kurš 2010. gadā bija vērsies Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē (lietas 299. lapa), nav iesniedzis apstiprinājumu, ka auditējamā periodā Latvijā ir uzturējies mazāk kā 183 dienas katrā taksācijas gadā. Šādu apstiprinājumu audita laikā Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde nav sniegusi arī VID.

No minētā secināms, ka pieteicējs auditējamā periodā bija uzskatāms par Latvijas rezidentu, līdz ar to viņam bija pienākums deklarēt savus ienākumus, tostarp arī ārvalstīs gūtos ienākumus, atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 19. panta piektajai daļai.

[7.2] Pieteicējs pieteikumā iebilst pret Lēmumā ietverto secinājumu par pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumu samazināšanu uz 2004. gada 1. janvāri par Ls 667999,40 un uz 2005. gada 1. janvāri par Ls 633066,46.

Izvērtējot šo pieteicēja iebildumu, tiesa konstatē, ka pieteicējs papildu deklarācijā uz 2004. gada l. janvāri norādījis skaidras naudas uzkrājumus Ls 667999,40 un uz 2005. gada l. janvāri norādījis skaidras naudas uzkrājumus Ls 633066,46 apmērā (lietas 122. lapa), savukārt uz 2005. gada 31. decembri Ls 723143,43 (lietas 105. lapa), norādot, ka minētās skaidrās naudas uzkrājumi veidojās laika posmā no 1980. līdz 2000. gadam no uzņēmuma „*/Nosaukums/*" gūtās peļņas, kurš piederēja pieteicējam.

Minēto uzkrājumu pamatojumam pieteicējs pierādījumus tiesā nav iesniedzis.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38. pants noteic – ja nodokļu maksātājs nepiekrīt nodokļu administrācijas aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu nodrošina nodokļu maksātājs.

Līdz ar to tiesai izskatāmajā gadījumā ir jāpārbauda Lēmuma pamatojumu daļā par pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumu samazināšanu uz 2004. gada 1. janvāri un uz 2005. gada 1. janvāri.

[7.3] Pieteicējs papildu deklarācijas pielikumā (lietas 155. lapa) norādīja, ka skaidrās naudas uzkrājumi veidojās laika posmā no 1980. līdz 2000. gadam (USD 279063,67 ienākumi no uzņēmuma „*/Nosaukums/*" pēc nodokļu nomaksas un USD 72000 ienākums no dzīvokļa pārdošanas Izraēlā 1995. gadā). Vēl papildu deklarācijās pieteicējs norādīja, ka 1995. gadā viņš Izraēlā ir iegādājies zemi un uzcēlis ēku (dzīvojamo māju) par Ls 252390 (lietas 144. lapa).

Pieteicējs ne VID iestādēs, ne arī tiesā nav iesniedzis dokumentus, kas apliecinātu dzīvokļa pārdošanu Izraēlā, kā arī nav norādījis, par kādiem līdzekļiem tika iegādāts nekustamais īpašums Izraēlā.

Lietas materiāliem ir pievienotas pieteicēja nodokļu atskaites par ienākumiem 1986. – 1997. gadā (lietas 228. – 268. lapa) un 1999. – 2000. gadā (lietas 219. – 224. lapa).

Izvērtējot minētos dokumentus, VID konstatēja, ka pieteicēja personiskie ienākumi pirms nodokļu nomaksas 1986. – 2000. gadā bija 762142 šekeļu. Ņemot vērā Latvijas Bankas noteikto valūtas kursu 0,131-0,153 lati par 1 šekeli no 1998. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 31. decembrim, Izraēlā saņemtie ienākumi nepārsniedza Ls 116608 (apmēram Ls 7774 gadā). VID secināja, ka pieteicēja saņemtie personiskie ienākumi nebija pietiekoši, lai uzbūvētu dzīvojamo māju par Ls 252390. Turklāt pieteicējs auditam nebija iesniedzis informāciju par viņa iztērētajiem iztikas līdzekļiem dzīvei Izraēlā 20 gadu laikā.

Pieteicējs gan VID iestādē, gan tiesā argumentēja, ka viņa izdevumus sedza māsa *N.G.* no mātes saņemtā mantojuma, kā arī mantojumu pieteicējs ir saņēmis Izraēlā.

Lietas materiāliem ir pievienots Mantojuma lietas Nr. 31585 tulkojums (lietas 163. – 165. lapa), no kura izriet, ka par *M.G.* mantinieci tika iecelta *N.G.*, un mantojamā manta ir nekustamais īpašums */adrese/* [kurā pieteicējs deklarē savu dzīvesvietu], naudas līdzekļi bankas kontā Ls 1486,68 un 79,8 privatizācijas sertifikāti.

VID Lēmumā secinājis, ka pieteicēja deklarācijās uzrādītie skaidrās naudas uzkrājumi pieteicēja rīcībā faktiski nav bijuši, un tiesa šo secinājumu atzīst par pamatotu.

[8] Veicot pieteicēja 2004. un 2005. gada ienākumu auditu VID konstatēja šādus ieņēmumu – izdevumu pozīcijas.

[8.1] Pieteicēja 2004. gada līdzekļu izlietojums bija Ls 4152,42, tai skaitā: izdevumi automašīnas *Mercedes Benz 200* iegādei Ls 850 (saskaņā ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas (turpmāk – CSDD) datiem); izdevumi automašīnas *Volvo 940* iegādei Ls 765 (saskaņā ar CSDD datiem); izdevumi automašīnas *Mercedes Benz 200* iegādei Ls 1062 (saskaņā ar CSDD datiem); nodeva par darbības veikšanu tiesu iestādēs Ls 23; izdevumi Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistrā uzņēmumu dibināšanai Ls 190,40; naudas sodi, ko uzliek Ceļu policija Ls 40; personīgie izdevumi Ls 1185,36 (iedzīvotāju iztikas minimums 2004. gadā saskaņā ar Centrālās statistikas pārvaldes datiem bija Ls 98,78); nekustamā īpašuma nodoklis Ls 36,68.

Savukārt gada ienākumi bija Ls 390,60 – no SIA „*/Nosaukums/*" algotā darbā gūtie ienākumi.

Pieteicēja 2004. gada slēptais apliekamais ienākums tika aprēķināts kā gada ienākumu un līdzekļu izlietojuma starpība, konkrētajā gadījumā Ls 3761,82 (Ls 390,60 – Ls 4152,42).

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 15. panta otrā daļa auditējama periodā paredzēja IIN likmi 25 procentu apmērā no slēptā apliekamā ienākuma, konkrētajā gadījumā Ls 940,46.

[8.2] Pieteicēja 2005. gada līdzekļu izlietojums bija Ls 16145,26, tai skaitā: izdevumi automašīnas *Audi 100* iegādei Ls 753,20; izdevumi SIA „*/Nosaukums/*" pamatkapitāla palielināšanai Ls 1000; aizdevumi SIA „*/Nosaukums/*" Ls 491; aizņēmuma atmaksa SIA „*/Nosaukums/*" Ls 1000; avansā iemaksāti naudas līdzekļi SIA „*/Nosaukums/*" darbībai Ls 11598,50; personīgie izdevumi Ls 1265,76 (iedzīvotāju iztikas minimums 2005. gadā saskaņā ar Centrālās statistikas pārvaldes datiem bija Ls 105,48); nekustamā īpašuma nodoklis Ls 36,80.

Savukārt pieteicēja gada ienākumi bija Ls 15685,50, tai skaitā: ienākums no algotā darba SIA „*/Nosaukums/*" Ls 405,60; aizņēmums no SIA „*/Nosaukums/*" Ls 2100; SIA „*/Nosaukums/*" atmaksātais aizdevums Ls 235; SIA „*/Nosaukums/*" atmaksātie naudas līdzekļi Ls 12944,90.

Pieteicēja 2005. gada slēptais apliekamais ienākums aprēķināts kā gada ienākumu un līdzekļu izlietojuma starpība, konkrētajā gadījumā Ls 459,76 (Ls 15685,50 –Ls 16145,26) apmērā, no tā IIN (piemērojot likmi 25 procentu apmērā no slēptā apliekamā ienākuma) – Ls 114,94.

Pieteicējs pret šāda IIN apmērā noteikšanu pamatotus iebildumus nav sniedzis, kā arī nav iesniedzis pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu.

Tiesa, pārbaudot VID veiktā IIN aprēķinu, nekonstatē kļūdas tās aprēķinā.

[8.3] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^3$ panta pirmā daļa noteica, ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā.

Ar Lēmumu pieteicējam soda nauda tika aprēķinātā IIN apmērā, un tiesa atzīst tāda apmēra soda naudas noteikšanu par tiesisku un pamatotu, jo kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (2005. gada 14. janvāra spriedums lietā Nr. SKA-4) soda naudas mērķis ir panākt, lai nodokļu maksātāji pildītu savus pienākumus nodokļu jomā, kā arī sodīt pārkāpējus. Tādējādi soda naudas ir paredzētas kā līdzeklis, kas nodrošina, lai valsts atbilstoši attiecīgajiem likumiem saņemtu

nodokļus. (sal.: Eiropas Cilvēktiesību tiesas sprieduma *Janosevic v. Sweden* (iesniegums No. 34619/97) 107. punktu). Tiesa atzīst – tas, ka pieteicējs nav aprēķinājis un nomaksājis IIN no visa apliekamā ienākuma, rada budžetā maksājamās nodokļu summas samazinājumu, tādējādi nodokļu maksātājs nepilda savu pienākumu un valsts nesaņem nodokli atbilstoši likumam „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli".

[8.4] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29. panta otrajā daļā noteikts, ka par nodokļu un nodevu maksājuma samaksas termiņa nokavējumu maksātājam tiek aprēķināta nokavējuma nauda – no laikā nenomaksātā pamatparāda 0,05 procenti par katru nokavēto dienu, ja konkrētā nodokļa likumā nav noteikti citi nokavējuma naudas apmēri.

Kā izriet no minētās tiesību normas, nokavējuma nauda, kas atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1. panta 22. punktam ir procentu maksājums par nodokļu samaksas termiņa nokavējumu, maksājama no laikā nenomaksātā pamatparāda 0,05 procentu apmērā. Tādējādi nokavējuma nauda tiek aprēķināta par termiņā nesamaksātajiem nodokļiem valsts budžetā.

Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 19. panta trešās daļas nosacījumiem, maksātājs ne vēlāk kā 15 dienu laikā no deklarācijas iesniegšanas dienas iemaksā budžetā aprēķinātā nodokļa summu (..).

Pamatojoties uz minētajām tiesību normām, VID aprēķināja pieteicējam nokavējuma naudu par laikus nenomaksāto IIN par 2004. gadu par laika posmu no 2005. gada 16. aprīļa līdz 2007. gada 5. jūlijam (audita sākuma datums) – kopsummā Ls 380,89 un par 2005. gadu par laika posmu no 2006. gada 19. aprīļa līdz 2007. gada 5. jūlijam – kopsummā Ls 25,40. Lēmuma pamatojumu par aprēķināto un budžetā iemaksājamo nokavējuma naudu tiesa uzskata par tiesisku un pamatotu.

[9] Attiecībā uz pieteicēja argumentu par procesuāla termiņa neievērošanu Lēmuma pieņemšanas procesā, tiesa konstatē, ka pieteicēja VID ģenerāldirektoram adresētā sūdzība tika saņemta 2007. gada 28. decembrī, savukārt Lēmums pieņemts 2008. gada 6. februārī. Ņemot vērā, ka pieteicējam pienākums iemaksāt budžetā nodokļu maksājumus tika noteikts ar audita lēmumu, kurš visā apstrīdēšanas procesa iestādē netika grozīts, tiesai nav pamata minētā procesuālā termiņa neievērošanu [VID ģenerāldirektoram Lēmums bija jāpieņem 30 dienu laikā atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 37. panta piektajā daļā noteiktajam] uzskatīt par būtisku, jo tas nav ietekmējis izdotā administratīvā akta saturu pēc būtības.

Uz pieteicēja argumentu par to, ka laika posmā no 1980. gada līdz 2000. gadam pieteicējs dzīvoja Izraēlā, kur viņam piederēja uzņēmums „*/Nosaukums/*", kurš no 1986. gada strādāja katru gadu ar peļņu, kā rezultātā pēc nodokļu nomaksas tika gūts ienākums, tiesa norāda, ka veiksmīgi strādājošs uzņēmums, iespējams, rada tā īpašniekiem peļņu, taču pieteicēja kā privātpersonas ienākums apstiprināms ar dokumentiem, uz kuru pamata pieteicējam no šā uzņēmuma izmaksāts ienākums. Tā kā šādus dokumentus pieteicējs nav iesniedzis, tiesa neatrod cēloņsakarību starp, iespējams, laika posmā no 1988. gada līdz 2000. gadam veiksmīgi strādājošo uzņēmumu un pieteicēja ienākumiem.

Atbilstoši administratīvo tiesu praksē nostiprinātajām atziņām, tiesai ir jāsniedz detalizēta argumentācija tikai uz tiem pieteicēja iebildumiem, kuri uzskatāmi par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Pārējos pieteicēja vispārējos iebildumus tiesa ir izvērtējusi, bet procesuālās ekonomijas dēļ detalizētu izklāstu par lietā nenozīmīgiem pieteicēja iebildumiem spriedumā nesniegs.

[10] Pārbaudot Lēmumu atbilstoši Administratīvā procesa likuma 250. panta pirmajā daļā ietvertajiem administratīvā akta pārbaudes nosacījumiem, tiesa secina, ka atbildētāja amatpersona, pieņemot Lēmumu, ir pārbaudījusi administratīvajā lietā esošos materiālus un izvērtējusi pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā norādītos iebildumus. Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka atbildētājs pirms Lēmuma pieņemšanas ir

noskaidrojis administratīvajā lietā nepieciešamos apstākļus, tādējādi atbildētājs ir izpildījis Administratīvā procesa likuma 59. panta pirmās daļas prasības, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu.

Lēmums atbilst materiālo tiesību normām, savukārt procesuālā termiņa neievērošana Lēmuma pieņemšanas procesā nav uzskatāma par būtisku pārkāpumu, jo, kā tika norādīts iepriekš, termiņa nokavējums Lēmuma pieņemšanā nav ietekmējis pieņemtā Lēmuma saturu pēc būtības. Tiesa arī konstatē, ka izdodot Lēmumu, ir ievērota lietas piekritība, aktā ir norāde uz lietā savāktajiem pierādījumiem un piemērotajām tiesību normām, līdz ar to Lēmuma pamatojums attaisno pieteicējam uzlikto pienākumu iemaksāt budžetā papildus aprēķināto IIN Ls 1055,40; soda nauda Ls 1055,40 un nokavējuma nauda Ls 406,29 , un nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *G.G.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2008. gada 6. februāra lēmuma Nr. 19/3571 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Kaļiņina